

Árvaság (4.)

PRÓZA - TÁRCATÁR - LXIV. évfolyam, 12. szám, 2020. március 20.

Cszozogtam át az alföldi papucsban. Kiemeltem az ágyból, tartottam, míg halkan, a szemembe bámulva, rám lélegezve, halk nyögésekkel ürített. Hallottam a buggyanásokat, egy, kettő, na még egy kicsit. Kész? Kész. Egy öregasszony teste. Nem olyan, mint Nádasnál, akinek valóságos látomásaiban lelőtt emberek tetemei hevernek a Duna-parton, vagy a képzelet indul a test titkos és tiltott, fülledebb vidékeire. Jóval diszkrétebb és természetesebb, hogy úgy mondjam, ez aztán igazán demokratikus működés volt. Nincs abban semmi különleges, kérlek, hogy egyszer csak eljön az idő, hogy nem tudsz már egyedül szarni. A legalapvetőbb dolgait magányosan végzi az ember. Magányos evés, szerelmeskedés és ürítés közben. Orgazmus közben lehunyja a szemét.

Egy öregasszony teste. Nincs erőszak, és a kiszolgáltatottság ereje sem olyan, hogy feszülni kezd az ember hátán a bőr, vagy lobban, és az agyvelőig sistereg a lelkében a lángnyelv. Azonban a figyelem föltámad. Mert figyelek, természetesen, tizenhét évesen is, de évek óta figyelek. Nem tudom pontosan, miért, azt hiszem, ma sem tudom, de abban bizonyos vagyok, hogy figyelni kell, és a figyelem meg az emlékek élénken tartása az élet minimális záloga, csakhogy néha, mintha nem is én tenném.